

пейська. Українською письменника перекладали Г. Кочур, М. Бажан та інші корифеї. Пам'ять про нього плекає Київський літературно-меморіальний музей Максима Рильського разом із Польським культурно-освітнім товариством «Згода» й бібліотекою імені Адама Міцкевича (Київ) – у форматі «Рильські читання. Полоністичні силуетки».

У ВЕРОНІ (W Weroni)

I
Над Капулетті і Монтеккі домом,
Промите дощами, збурене громом,
Ласкава блакиту зіниця.

II
Вдивляється в замків ворожих руїни,
У брами розвалені, і от з вершини
Вона зронила зірницю;

III
Речуть кипариси, що це для Джульєтти,
А це – для Ромео – сльозина з планети
Спадає... й труна протікає;

IV
А люди так мовлять, і мовить учіння,
Що це не сльозина, а що це каміння,
Й – на нього ніхто не чекає!

Оксана РУДИЧ – сучасна письменниця. Народилася та живе в місті Полтаві, працює викладачем Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Її спроби дослідити творчий потенціал мови відображено в прозових та поетичних творах. Призерка конкурсу «Мене-стрель» у жанрі співаної поезії (1991). Вірші публікувала в періодичному виданні «Слово» (1994); разом із Юлією Стиркіною видала поетичну збірку «ЕХІТ» (2012). Із 2015 року – постійна дописувачка популярного сайту «Поетичні майстерні».

СОН

Секунда між «вчора» і «завтра» –
лиш подих, лиш поштовх, лиш що?
Відчуті – не встигнеш, спіймати – не смій.
Сніжинка в вологому просторі вій,
краплинка на теплому мармурі щік.
Химерна, зрадлива правда.

2000

* * *

Карти лягали – збирала карти,
тебе чекала – чекала марно...
А осінь кресала багрянні іскри
зеленим листям об жовте листя,
сльозами й пучками – об піаніно.
І чулися ясно вдячним стінам
навіть у найтихішій ноті
уламки ілюзій і попіл емоцій.

2001

* * *

Я вдячна тобі за відсутність,
за нецілунки, за недзвінки.
Що голубом сивим з моєї руки
злітаєш у ніч каламутну.

Дощ срібла сипнув у ранковий кришталь,
дрібного, мов зерня макове.
Однаково темряви й світла жаль.
Тебе і мене – однаково.

2002

НЕ ЗАБУДЬ

Світ ловив – і впіймав (і не раз, не на жарт)
гіпнотичним попелом буднів,
де за фінішем знов починався старт,
а зима починалася в грудні.

Тільки в сні я ішла від дверей до дверей,
тільки трави схилялись віддано:

між уявних світів і умовних людей
не забудь – хто ти є і звідки ти.

2004

ІГРИ

Ми граємо в різні ігри.
Ти – в дротики, я – у шахи.
Кілька ходів – і крилаті цвяхи
ошкірились нагло, мов вовчі ікла.
Це – поза межами етикету,
Це – неповага до простору.
Хто потребує інтриг і секретів,
маневрів, шляхетних поступок?
Хто зважить на вік, освіту і стать?
Як досі Ти не розумієш,
що білі та чорні – одна рать,
безглуздо обмежена в дії.

2010

ПОТЯГ

Весна, зима, осінь – станції.
А літо – завжди тільки потяг,
про який ти знаєш усе:
від фірмових фіранок
до темного тамбура.
І в якому
(як в кожній подорожі)
найкращою є ота мить,
коли рушили нарізно: ти і платформа...
І кожного разу,
коли його хвіст,
мов комета,
зникає на обрії,
ти вклякаєш від болю...
Чи через те,
що знову фатально спізнився,
чи просто
кленова мідь
на ще зеленому килимі
так повнощемно довершена....

2010

* * *

Всі ми народжуємося з любові.
Трісне слизько-рожевий покрив –
і рефлексія в дзеркалі – мов апокриф –
вже органічна, та ще не знайома...

Ніч визирає байдуже з-за спини,
забракло їй ніжності в кожному слові.
Я знов народжуюся з любові
і саме час відітнуть пуповину...

2010

* * *

Чи є де кінець оцим рікам кривавим?
Із чим же межують оці океани сліз?
З летаргійним сном ідіотів,
що пентхаузів вікна скляні
вважають надійною твердю?
З фригідністю фюрерів, здатних
годувати ідею
десятками тисяч чужих дітей?
Чи усю цю солону вологу
всотає грузька біомаса,
короткозоро мружачись
у світло блакитних екранів?
Вона здатна відчувати лиш вістря пружин,
перевертаючись на диванах...
Справжню ціну кожній краплині
цієї пекучої речовини
знають лиш ті, хто на гребені хвилі
поміж небом та пеклом
довіриливо дивиться в очі
Збирачеві Достиглих Душ.
Їм не до дискусій: «Чи все те дарма?
Чого нам чекати: війни чи миру?»
Бо до Волі битих шляхів нема:
є звивисті стежки – межі болю й віри,
на яких не народжується історія,
а вже оживає легенда.

2014

ЗИМА

Гострими лезами телевеж
подрана подушка хмар, і з небес
сиплеться сніг у глибокі двори.
Зводиш обличчя своє догори –
і наче
летиш
у міжсніжний простір.

2014

ВЕСНА

Після твого поцілунку розплющую очі...
І враз все навколо – хитка месмерична краса.
І лід на гілках жасмину – наче роса.
І тіні – мов сіті в лілових глибинах ночі.

2016

ЛІТО

Перші червневі ночі: липово й майже тепло.
Закохані погляди (через столик) під кожним деревом.
А зорі, мов яблука, у гарячій пелені неба
Нагадують про невідворотність вересня.

2015

ОСІНЬ

Жовтневий день, замріяна ріка
в облямуванні бронзи, а не золота.
І темна гладь тремтить, немов од холоду,
від доторку вербового листка.
2015

* * *

Ця війна –
мов паноптикум душ оголених,
де належиться толерувати
різну бридоту у формаліні.
Уважай, тобі пощастило,
якщо мусив її дослідити тільки на позір.
Значно гірше,
коли, зваблений пружністю теплого тіла,
ти раптово наскочив
на відсутність (бодай хоч якоїсь) емпатії
на вигляд рук або ніг одірваних,
на крик, котрий свідчить
не так про нестерпність болю,
як про його безмежність.

І отут ти таки розумієш,
що в цих війнах свідомості
офіційна статистика втрач
геть не відповідає дійсності.

Мусив би був зловтішатися,
та натомість скрушно хита головою
вже й сам Лукавий...
2015

ЩЕ НЕ ПІЗНО ЛЮБИТИ

Ти вирішуєш сам – чим Господь притрусив Твою
стежку: снігом чи рунами.
І нехай це виходить за межі здорового глузду і
звичні лекала,
2015

та Душа, попри болісний досвід, має лишатися
юною,
аби ані Вічність, ані шарпане тіло її не лякали.
2016

СИСТЕМА

Я стомилася гоїти опіки.
Стомилась відновлювати рівновагу.
Тому
Я зійду із Твоїї орбіти.
І Ти більше не будеш Сонцем –
Ти станеш моїм Місяцем.
2017

СИНУ!

Ти – єдине мірило моєї любові
(не карати, не унції, не мегагерци).
В Твоїх темних судинах – ріки моєї крові,
що ритмічно гойдають Твоє полохливе серце.

Просто відчуй це, і – попри зради й утрати –
ці ріки брунатні нестимуть Тебе білим світом.
О, Ти ще побачиш, на що Твоє серце здатне!
Як щиро і віддано вміє й воно любити!
2017

ДЖЕРЕЛО

Ти – джерельна вода.
Я думала – перехоплює подих
від чистоти,
а виявилось – від холоду.
Не все, що блищить – золото.
Не кожна втрата – біда,
що руйнує мої світи
вщерть (як колись, ізмолоду)...
2017

